

ВТОРА ЧАСТ

2 сцена

В далечината се виждат патрите на селището.

Степ. Вечер. Пред капището на куманите гори огън. Жрецът е пренесъл жертва. Калоян и хан Йонк Иона протягат десница. Жрецът срязва тилата на дясната им ръка и кръвта едновременно курти в един илеи. След това и двамата пият от смесената си кръв./

ЖРЕЦЪТ

Когато хмелът потъне във водите на тая река, а камъкът изплува тогава да завърши вечното братство между българите и куманите!

ХАН ИОНА

/дава знак на сестра си да приближи/
тя иде забулена. Той сваля булото и./

Ето, цар Иваница, сестра ми. Нека тя бъде най-здравата връзка между нашите два рода, между нашите племена. Когато Целгу приеме ваната вяра, тя още по-яко ще спон вечния ни съюз против общите врагове. Дано всезнитите богове дарят брака ви с многобройна челяд. Вземи я.

/Калоян поема ръката на куманската девойка и я повежда към свещеника, който издига кръст над нея. Тя коленичи. Благославя я/

СВЕЩЕНИК

приемайки

Фано от сега нататък, приемайки светото кръщение с името Мария, ти донесеш радост в дома на мъжа си и на целия народ...

/завеса която се спуща и веднага отново вдига /

3 сцена

Житунататни Овчарска катуна. Навън се чуват гръмотезици. Светкавица. Вътре се втурват две овчарчета. Слизат няколко стъпала надолу в землянката и залостват вратата. Отърсват се от дъжда. Гръм.

ДРАГАН

Пак я тресна!

РАДУЛ

Нека, нека ги гони свети Илия със златната кочия! Нека изжигне измори ламите гдето ни ядат житото!

/двете момчета се разлутват да стъкнат огън, да запалят борина, кате я закрепват на желязна халка на стената./